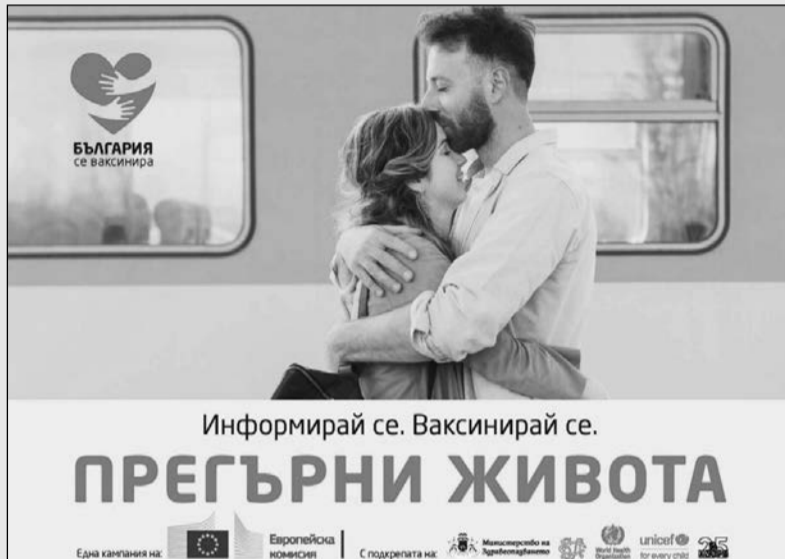

НАД 70% ОТ НАСЕЛЕНИЕТО В ИСПЕРИХОВО ВЕЧЕ СА ВАКСИНИРАНИ

Първото населено място у нас, което е на път да постави истински рекорд по ваксиниране, е пазарджишкото село Исперихово, община Брацигово. По данни на здравното министерство, цитирани от NOVA, там са имунизирани много над половината от местното население. В селото към момента има само един болен от коронавирус. „Започнахме кампанията по ваксиниране още през юли – уточни кметът на Исперихово Петър Георгиев. – Целият екип на Общината, заедно с хора, които са преболеждали, успяхме да убедим хората. Мисля, че над 70% от населението на Исперихово

е ваксинирано.“, допълни той.

Още през лятото лекари предупреждавали, че ще има четвърта вълна, точно това накарало и кметския екип да вземе своевременни мерки.

В Исперихово в момента живеят около 1000 човека. Голяма част от тях са от ромската общност и също са ваксинирани. „Повъзрастните по-лесно приемат, че ваксината е спасение. Младите са доста по-скептични.“ – каза една от събеседниците на Благой Бекриев по време на репортажа. Основна заслуга за успеха на селото има мобилен екип на РЗИ – Пазарджик, който е извършил ваксинациите.

Местният лекар отказал да слага ваксини, но също се е ваксинирал.

99,51% от изборните протоколи вече са преброени, показват последните данни на ЦИК. Парламентарните избори печели „Продължаваме промяната“, за която гласа си са дали 666 837 души или 25,65% от избирателите. В новото Народно събрание влизат седем партии.

Продължаваме промяната – 25,65%
ГЕРБ-СДС – 22,8%
ДПС – 12,92%
БСП – 10,26%
Има такъв народ – 9,52%
Демократична България – 6,34%
Възраждане – 4,86%

Извън парламента остава „Исправи се БГ! Ние идваме“ с 2,29%.

На президентските избори пръв е Румен Радев с 1 312 261 гласа при преброени 99,51% от протоколите. Той печели 49,45% от гласа на гражданите. След него е Анастас Герджиков с 22,85%, а трети е Мустафа Карадайъ с 11,51%. Костадин Костадинов заема четвърто място с 3,92%, изпреварвайки Лозан Панов, който получава 3,65%.

За област Пазарджик ГЕРБ-СДС води убедително с 26.17%, ПП остават с 21.13%.

При 100% от обработените протоколи разликата между ГЕРБ-СДС и Продължаваме промяната се засилва, тя вече е пет процента, като ГЕРБ-СДС води убедително в областта с 26.17%, ПП остават с 21.13%.

Трети са ДПС с 12.92% от гласовете на избирателите. С 12.84% четвърти са БСП, а на пета позиция се класира ИТН с 9.76%. „Възраждане“ е с 4.08%, а Демократична България остава под четирипроцентовата бариера с 3.64%, съобщиха от Районната избирателна комисия.

„Априлци“

Пресата за нас: В. „ЗНАМЕ“

ПОСТАВЯТ БИЛБОРД С ЛОГОТО НА НАСА КРАЙ РАВНОГОР

Публикация на космическата агенция пък е на входа на местна мандра

Равногор се слави с най-чистия въздух на Балканския полуостров и местните с гордост се позовават на изследване на американската космическа агенция НАСА, базирано на спътникови снимки, според което въздухът в радиус от 40 км рязко се отличава с чистотата си спрямо околната атмосфера. Изследването е документирано, а резултатите от него са публикувани в „National Geographic“ още през 1994 година. Публикацията на НАСА за този факт засега може да се види от туристите единствено на портата на местната мандра. А кметът Нейчо Коланев планира да постави в най-скоро време билборд с логото на НАСА. Той ще е до християнския кръст, издигнат в началото на селото, определяно като истински зелен рай на Родопите и перла на Орфеевите планини.

„Финансирането е осигурено. Намерихме и човека, който ще го изработи. Билбордът ще е с логото на НАСА, указващ научното изследване, което ни определя като най-екологично чистото място на Балканите. Откликнаха и много виладжии и местни бизнесмени, всички са приятели – и мои, и на китното ни село“, сподели пред „Знаме“ кметът на Равногор.

Не е изключено в бъдеще да се постави и втори билборд – на кръстовището след село Бяга, на пътя през Брацигово за Равногор. Засега обаче освен билборда ще бъде монтирано и дървено пано – в началото на селото, непосредствено до кръста. На латиница на него със зелени светещи букви ще бъде изписано името на селото редом до герба на Равногор, а отзад ще е боядисано в зелено, за да е в унисон с красивата гора.

„Изчакваме да минат дъждовете и ще отлеем фундамента. Планираме откриването да стане съвсем скоро“, поясни кметът.

Изследванията на НАСА са проведени през 1993-1994 г. и районът около Равногор в диаметър от 40 км е обявен за екологично най-чистия на Балканския полуостров. Въздухът е кристално чист с под 0,6% замърсяване. Сертификат, доказващ това, се пази в Община Брацигово, но всеки може да прочете резултатите от изследванията в списание „National Geographic“.

Пенка МИХАЙЛОВА

ОБЩИНА БРАЦИГОВО

ОТЧЕТ НА КМЕТА НА ОБЩИНА БРАЦИГОВО за периода 01.11.2020-31.10. 2021

Уважаеми съграждани,

Заставам пред вас, за да направя равностойка за още една година от мандата ми на управление на община Брацигово в цифри и факти.

Преди две години заявих пред жителите на общината, че следващите четири години от мандат 2019-2023 ще бъдат динамични и трудни. Тогава казах, че залагам на открито, диалогично и честно управление, както и на приоритетно привличане на външен финансов ресурс.

Преди да положа клетва пред вас, много пъти се питах – дали ще мога да се справя? Ще оправдая ли доверието, което ми гласувахте? И още много други въпроси!

Днес мога смело да кажа, че в процеса на работа открих разковничето за развитието на нашия град. А то е добрата екипна работа! Не само като администрация, но и заедно със самите вас.

Всяко начало е изпълнено с предизвикателства, а в управлението на една община, nerядко наследяваща и сериозни затруднения, е и вид изпитание, но погледът ми винаги е насочен напред и амбицията ми е да правя нещата по-добри.

Благодаря ви за това, че в трудните за Брацигово моменти във вас видях хора, които вяр-

ваха, че ще се справим и не се поколебаха да помогнат! Така и се справяме! Претърпахме някои катаклизми. Те не ни уплашиха, а ни направиха по-силни и борбени. Доказвахме, че можем да работим заедно, когато имаме достойна кауза – благо и просперитета на община Брацигово.

Благодаря и на хората, които ни критикуваха и които ни упрекваха! Това беше важен урок за мен и екипа ми, защото и ние, като всички останали хора, не сме безгрешни. Факт е, че има какво още да се направи за Брацигово, но и факт е, че през изминалите години общината ни придобива визия на европейска община.

През двете години като кмет съм се опитвала да бъда винаги близо до вас. Не отказвах, а търсех срещи. За мен беше от изключителна важност да разбера вашата гледна точка за посоката, в която водим развитието на общината ни.

Действително 2021г. бе и все още е една динамична година. Година, в която местната власт последователно и систематично изпълняваше редица дейности от местно значение, които законът е предоставил в нейната компетентност, в сферата на общинското имущество, финанси, данъци и такси, общинската администрация, устройството и развитието на територията на общината и на на-

селените места в нея, образованието, здравеопазването, културата, благоустрояването и комуналните дейности, социалните услуги, опазването на околната среда и рационалното използване на природните ресурси, поддържането и опазването на културни, исторически и архитектурни паметници, развитието на спорта, отдиха и туризма.

Знаех, че ще бъде трудно, но никой от нас не бе подготвен за предизвикателствата на пандемията от COVID-19. Тя обаче се настави трайно в живота ни и обсеби ежедневието ни. Промени ни.

Насочихме усилията си към усвояването на европейски средства за реализирането на редица важни за общината проекти. Много работихме за подобряване на градската среда, за развитието на туризма в общината и съхраняването и развитието на културно-историческото наследство. Вложихме усърдие и за усъвършенстване на административното обслужване, както и на взаимоотношенията с местния бизнес. Развитието на образованието, културата, спорта, подобряването на качеството на социалните услуги също бяха сред нашите приоритети.

Дали сме се справили, или не? Това можете да прецените вие.

Продължава на стр.3

Между нас казано...

В последно време станаме свидетели на бурни дебати по въпроса дали трябва да се ваксинираме, или не, които се разгоряха най-вече в онлайн средата. В по-голямата си част мненията бяха непоколебимо крайно поляризирани, а заедно с излагането на възгледите „За“ или „Против“, много често като стрели прелитаха и всякакви обвинения в некомпетентност и неинформираност към поддържащите противоположната теза.

Нека обаче сега не подхващаме темата за ваксинацията (тъкмо разприте позагълхнаха), а да я използваме като трамплин за отгласване към малко по-различни размисления – тези за свободата на словото. Наблюденията са, че буквално всеки изразява мнението си свободно, особено в мрежата. Дали обаче този факт ни дава основание да се съмняваме в новината, че сме на 112-о място в света по свобода на словото?¹

В член 10 от Европейската конвенция за правата на човека ясно е посочено:

*Всеки има право на свобода на изразяването на мнения. Това право включва свободата на всеки да отстоява своето мнение, да получава и да разпространява информация и идеи без намеса на държавните власти и независимо от държавните граници.*²

Свободно ли е словото?

Нека обърнем внимание – „свободата на всеки да отстоява своето мнение“. Да отстояваме означава да аргументираме, а за добрата аргументация на дадено гледище ни е нужна стабилна база от познания в областта, която засягаме със своето изказване. Освен това е необходимо да имаме и прилично ниво на грамотност по отношение на езиковите, лексикалните и пунктуационните норми в изборния от нас език. Хубаво е да съобразим също и дали това, което смятаме да кажем, няма да засегне някого, дали е коректно спрямо фактите по въпроса, ще бъде ли възприето добре от конкретната аудитория и не на последно място – какво целим с изказването си. Това, разбира се, са само част от изискванията, които определят доброто изказване. А за да имаме така наречената свобода на словото, обезателно трябва да усвоим редица знания.

За да си обясним ситуацията със свободата на словото, съвсем по детски бихме могли да си представим как то е оковано с вериги и катинари и е заключено във висо-

ка кула. Всеки път, когато даденият човек усвои някое правило или научи факт, който разширява знанията му, един от катинарите се разбива и на земята издрънчава верига. След време всички усилия за образование се награждават – всички окови се оказват разбити, а с това най-накрая получаваме свободата да се изразим и да бъдем чути.

В днешно време почти няма човек, който да не си е изказал мнението поне по един въпрос в социалните мрежи. В това няма нищо лошо, разбира се, още повече, ако говорим за попълване на анкети за различни проучвания, споделяне на проблеми, засягащи дадена група от хора, размяна на кулинарни рецепти, идеи за направата на някакво изделие и т.н. Но участието ни в такъв тип споделяния не означава, че притежаваме свобода на словото. Въпреки че много от потребителите може би точно това си въобразяват, защото, както се вижда, наред с рецептите, снимките на гоблени и съобщенията за липсата на ток в района, се появяват и „компетентни“ коментари по въпроси, свързани с политиката, медици-

ната, журналистиката и т.н. Нека тук не пропускаме да споменем и свободните словоизлияния, оформени артистично, които в друга ситуация не биха имали нищо общо с литературата, но в мрежата смело са кръщавани „разказ“, „поема“, „новела“ и т.н., а авторите им сами се обявяват за гласове в съвременното творчество.

Много точни бяха думите на журналистката Миролуба Бенатова по време на уъркшоп, провел се през пролетта на тази година – „това, че всеки може да напише или да каже каквото си иска, не означава свобода на словото, а шум в системата“.

Ако всеки от нас помисли за примери по темата, които е срещал в ежедневието си, и мислено ги добави към вече представените, картината би станала още по-богата и би ни позволила да направим извода, че свободата на словото не се определя от количеството на репликите, а от знанията, подплатяващи казаното.

¹ *Още нагоду. България зае 112-о място по свобода на словото в класацията на „Репортери без граници“, Радио „Свободна Европа“, 20 април 2021 г.*

² https://www.echr.coe.int/Documents/Convention_BUL.pdf

На седянката...

На 20 ноември вестник „Априлци“ отбелязва своя 62-ри рожден ден. На тази дата през далечната 1959 година читателите взимат в ръцете си първия брой на вестник „Брациговска трибуна“ (Фиг. 2), който по-късно приема името „Априлци“. Създател и кръстник на изданието е Търпо Рашайков.

Вече 62 години вестникът гради своя авторитет не само защото дава трибуна на гражданското общество и служи като атрибут на местната власт. Всеки следващ брой показва как любовта и предаността към словото и културата са устойчива сила и точно те позволяват на човека да се противопостави на упадъкa на времето.

В „На седянката“ в настоящото издание разговаряме с един от дългогодишните сътрудници на вестник „Априлци“ за отпечатъка, който оставя в душата на човека работата в подобно издание, за причините за подготвянето и издаването на летопис, посветен на войните за национално обединение, и за мястото на поезията в живота на избрания да ѝ се отдаде.

За спомените от срещите на екипа на вестника и за събитията от историята, които незаслужено попадат в сянката на забвението, разговаряме с писателя и дългогодишен сътрудник на вестник „Априлци“ г-н Димитър Дънеков.

премерва много прецизно всяка своя дума. Писаното остава и не ни дава право на грешки.

– *Със сигурност имате доста спомени, свързани с работата си във вестник „Априлци“. Бихте ли разказали някаква интересна случка?*

– През по-голямата част от годините, за които споменах, аз участвах в списването на вестника дистанционно. Тогава живеях в Панагюрище. Но тъй като винаги съм носил Брацигово в сърцето си, не можех да си позволя да бъда просто безмълвен наблюдател.

Паметни са за мен срещите на сътрудниците, които тогавашните редактори – Луиза Пекмезян и Таня Чомакова, организираха два пъти годишно – по случай 24 май и Коледа. Впоследствие като единствен редактор остана само г-жа Пекмезян, но традицията се запази чак до нейното пенсиониране през 2010 г. Това бяха истински празници, по време на които всички ние – не по-малко от една дузина съмишленици и ентузиаста, се виждахме като един наистина творчески колектив.

За съжаление, времето промени всичко. Вече няма щатен редактор, не малка част от онези сърцати сътрудници вече не са между живите. А нови желаещи почти не се появяват. И дано Вие с Вашия хъс да повлечете крак.

– *През 2018 година излезе книгата Ви „И спят спокойно всички знамена“. Как се роди идеята за написването ѝ?*

– Не бих казал, че е било идея. Поводът да се заема с тази тема е плод на болката, че една огромна глава от историята – и националната, и местната, е несправедливо запокитена в забвението. Става въпрос за така наречените войни за национално обединение – двете Балкански и Първата световна. Обявени като буржоазни от комунистическата власт, те бяха почти изцяло изличени в учебниците. А действителността е съвсем различна. Точно през тези войни родолюбието и патриотизмът на българина достигат до своя апогей през 20 век. Несравнима с нищо преди и след това е проявената от българския войник храброст. Чувство е и военното майсторство, демонстрирано от нашите генерали. Достатъчно е да се споменат само географските понятия Одрин, Люлебургас, Криволак, Завоя на Черна, Каймакчалан, Дойран... Нито едно поражение! Дори и в случаите на сблъсъци с многократно превишаващ силите ни елитен имперски противник.

А броят на падналите в тези боеве? Само от някогашното малко Брацигово те са почти 200! Кое то значи, че в града май не е останала непочернена фамилия.

Тогава не е ли израз на чиста непризнателност от страна на потомците забвението, под което са потънали имената на тези народни синове? Да сте видели в града ни паметна плоча на някой от десетките наградени с ордени за храброст? Да сте видели паметник на жертвите, отдали живота си в името на майка България?

В интерес на истината, има монтирани на домовете им осем такива плочи, но и осемте са на осъдените от Военния съд и разстреляни на кол. А причината за тяхната гибел е една – бягство по време на бой. Само това ли са нашите герои?

Аз лично не считам като достоен и неотдавна изградения Пантеон на славата. В него, макар и с множество

от непростиими грешки и пропуски, са изписани имената на повечето от загиналите. Но какво от това, след като са поставени под ключ. Кой може да види тези имена? Кой може да ги прочете?

Между другото – Брацигово е единственото селище в общината, останало без войнишки паметник.

Ето това беше причината да се захвана с тази летопис. Но тя всъщност не е първата от този род. В двете предходни години написах още две подобни – за селата Жребичко и Равногор. В памет на дедите ми.

– *Из книгата Ви „И спят спокойно всички знамена“ се откриват изрази като: „най-старите квартали са вкопчени буквално в нозете на мозъчната планина“, „трябва да се задоволяваме само с възкресяването на сенки и имена“, а пък преди малко в разговора ни употребахте фразата „една огромна глава от историята, несправедливо запокитена в забвението“. Всички тези изрази разкриват поета във Вас, затова ми се иска да Ви попитам какво за Вас е поезията?*

– По-лесно ми е да отговоря на въпроса какво не е поезия и това е стихоплетството. Не виждам нищо лошо в стремежа на хората да римуват. Това е един вид стремеж на душата към красивото. Но не е достатъчно, за да се нарече поезия.

А какво точно е поезията всеки сам може да проумее, зачитайки се в произведенията на утвърдените от времето. Не са един и двама българските поети от световна величина. Нищо, че по обясними причини не са световно известни. В техните произведения лесно се открива откровението, а не позата, искреността, а не лицемерието, чувството, а не имитацията му, изповедта, а не декларациите. И ако нечий стих те накара да трепнеш и ти се прииска да си го повтаряш, значи си открил истинската поезия. И нека допълня, че за мен поет не е само онзи, който твори, но и всеки, който съпребивява написаното от автора.

– *Какво ще пожелаете на вестника и неговите читатели по повод годишнината?*

– Да пребъде! Градът и общината имат нужда от своята трибуна.

Снимките изобразяват:

Фиг. 1 – Снимка на сътрудниците, 24 май 1998 г. (снимката е предоставена от Димитър Дънеков)

Фиг. 2 – Първият брой на вестник „Брациговска трибуна“ (снимката е предоставена от Димитър Дънеков)

Фиг. 3 – Брой на вестник „Априлци“, издаден през август 1980 г. (снимката е предоставена от Димитър Дънеков)

– *Вие сте един от дългогодишните сътрудници на вестник „Априлци“. С какво Ви промени и на какво Ви научи вестникът?*

– Ако един период от почти четвърт век е дълъг, значи това твърдение е вярно. Но за мен лично тези години се изнизаха като миг. Може би защото винаги съм приемал заниманието да споделям ежедневието, да се ровя в миналото на района и да оповестявам гравидното или негативното, което непрекъснато се случва около нас, като предизвикателство. И още – като необходимост да го кажа от собствена позиция и със собствен глас. Като добавка мога да вмъкна и възможността съвсем по човешки да изливам от време на време душата си, било в стих, било в проза.

Не съм сигурен дали вестникът ме е променил. По-скоро аз съм се стремил да го променям. Да го направя по-интересен, по-четивен, по-търсен.

А това, което съм научил е, че отговорността, която поема авторът, появявайки се публично, го задължава да

